DE FINSE OVERWINNING BIJ SUOMUSSALMI

Een heldenzwaard is beter dan de sterkste vesting

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel van de Generale Staf*

Het hebben van een overmacht is in de oorlogvoering zeer belangrijk. Niet voor niets zegt een oude strategische en tactische waarheid, dat men op het punt, waar men de beslissing wil forceren, nooit sterk genoeg kan zijn. Maar nu is het een geweldige fout, als men daarbij denkt, die sterkte alleen in het getal, in de massa te moeten zoeken. Overmacht in massa is vrijwel nooit voldoende. Als dat het geval was, dan zou de geschiedenis een heel ander beloop hebben gehad. Dan zouden de Grieken 500 jaar voor Chr. rustig een stukje van het machtige Perzische Rijk zijn geworden; dan zou het Alexander de Grote nooit zijn gelukt om het Perzische wereldrijk in elkaar te slaan; dan zou het Jeanne d'Arc met haar kleine keurbende nooit zijn gelukt om Frankrijk te bevrijden; dan zouden de Spaanse Conquistadores onder Cortez en Pizarro er nooit in zijn geslaagd om de rijken van Azteken en Inca's te vernietigen, dan zouden wij nog een Spaanse provincie zijn, zouden de Belgen in 1914 de slag aan de IJzer beslist hebben moeten verliezen, zou de Royal Air Force in de slag om Engeland ten onder zijn gegaan en dan was de slag bij Suomussalmi een verpletterende Finse nederlaag geworden.

In al die en vele andere gevallen heeft de minderheid het gewonnen van de meerderheid.

De wil om te overwinnen.

Bij al zulke gevallen spelen natuurlijk een groot aantal factoren een rol, maar één ding hebben ze gemeen en dat is, de w i l om te overwinnen. Die wil inspireert, geeft de energie en het doorzettingsvermogen om bergen te verzetten. Een mens die w i l overwinnen, is voor zich zelf onoverwinlijk. Hij durft risico's te nemen, die voor de tegenpartij onbegrijpelijk zijn en daardoor dodelijk verrassend. En als die wil dan daarbij ook nog berust op hoge idealen, dan is er een combinatie van krachten, die inderdaad tot die wonderen in staat is, zoals Jeanne d'Arc, Willem de Zwijger en Churchill hebben gewrocht.

Bij al deze figuren was het het grote v r ij h e i d s i d e a a l dat hun de geestelijke kracht gaf, om een ogenschijnlijk hopeloze en verloren zaak om te toveren in een grandioze overwinning.

Zo was het ook met het kleine Finse volk in 1939.

Rechtvaardig voor God en de mensen.

Reeds in September 1939 waren er in Moskou geheime besprekingen begonnen tussen de Sovjet-Unie en Finland over een militair

bijstandsverdrag in de geest zoals Rusland dat ook met Estland, Letland en Lithauen had gedaan.

De Finnen wensten echter het hoofd niet zo maar in de schoot te leggen. Wel stuurden zij een delegatie naar Moskou, maar tegelijk werd de algemene reserve onder de wapenen geroepen en verklaarde de minister van buitenlandse zaken, dat het Finse volk eensgezind en standvastig alles zou doen om de neutraliteit te verdedigen.

Op hulp van buitenaf konden de Finnen niet rekenen. Zeer zeker was de sympathie der vrije volkeren volledig aan de kant der Finnen, maar tot daadwerkelijke hulp kwam het om politiek strategische redenen niet. Het Finse volk moest de nodige kracht uit zich zelf putten en het deed dat op fantastische wijze.

De Lutherse bisschop van Helsinki zei, dat de zaak van het Finse volk rechtvaardig was voor God en de mensen. Partijtegenstellingen en klassengrenzen vielen weg. Het overgrote deel der Finse communisten stelde zich achter de regering. Het Finse volk vormde — toen het om het bestaan van Finland zelf ging — één grote eenheid.

Op 13 November werden de slepende onderhandelingen afgebroken. De 26e November beweerden de Russen, dat Finse artillerie het Russische dorp Mainila had beschoten. De Finnen spraken deze beschuldiging positief tegen, daar er in de buurt van Mainila beslist geen Finse artillerie had gestaan. Drie dagen later verbrak de Sovjet-Unie de diplomatieke betrekkingen en de volgende morgen, op 30 November 1939, om 9 uur begonnen de Russen zonder oorlogsverklaring hun aanval op Finland.

De Russische opzet.

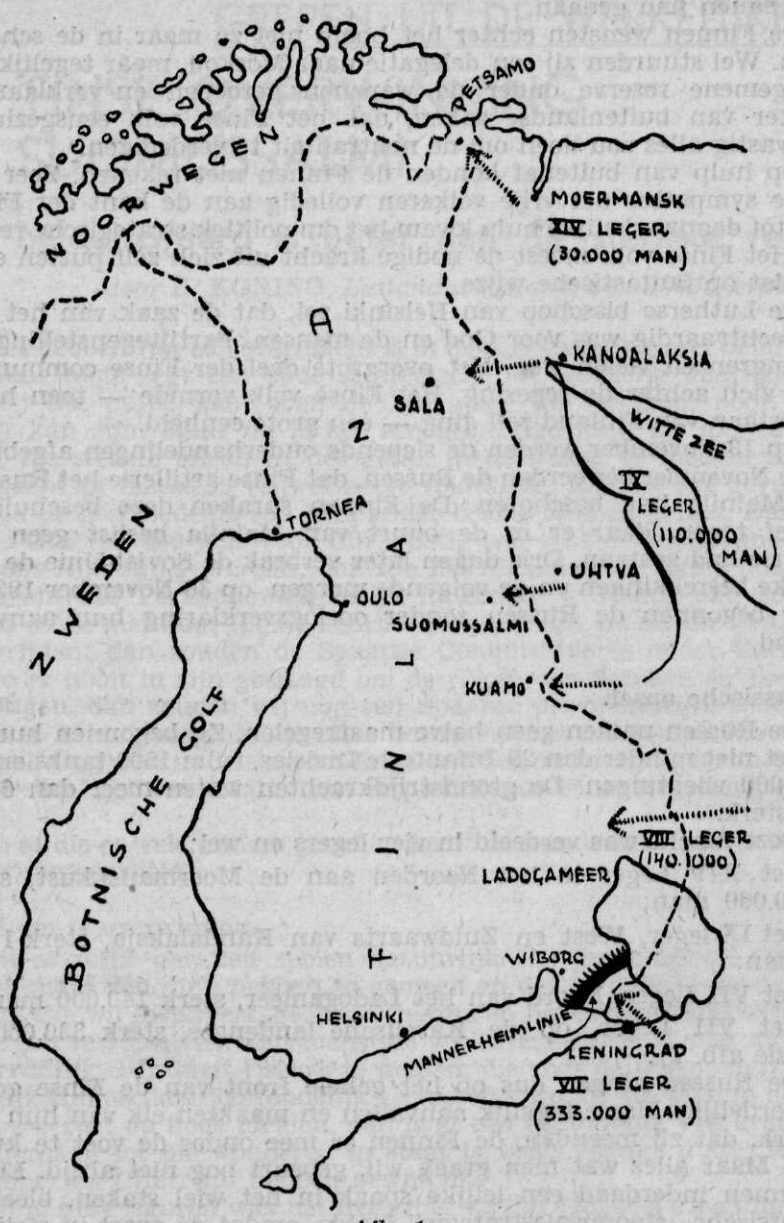
De Russen namen geen halve maatregelen. Zij begonnen hun aanval met niet minder dan 29 Infanterie Divisies, ruim 1500 tanks en meer dan 3000 vliegtuigen. De grondstrijdkrachten waren meer dan 600.000 man sterk.

Deze macht was verdeeld in vier legers en wel:

a. het XIV Leger in het Noorden aan de Moermanskkust, sterkte 30.000 man;
b. het IX leger, West en Zuidwaarts van Kandalaksja, sterk 110.000 man;
c. het VII Leger, Noord van het Ladogameer, sterk 140.000 man;
d. het VII Leger, op de Karelische landengte, sterk 330.000 man (zie afb. 1).

De Russen gingen dus op het gehele front van de Finse golf tot de Noordelijke IJszee tegelijk aanvallen en maakten elk van hun legers zo sterk, dat zij meenden, de Finnen er mee onder de voet te kunnen lopen. Maar alles wat men graag wil, gebeurt nog niet altijd. En toen de Finnen inderdaad een lelijke spaak in het wiel staken, bleek, dat de Russische „stoomwalsstrategie" faalde, omdat de opzet in strijd was met een van de belangrijkste beginselen der strategie, nl. die van de concentratie. Van de zeer grote splitsing van krachten hebben de Finnen meesterlijk gebruik weten te maken.

De Russen wilden te veel ineens. Hun legers hadden hun eigen, ver van elkaar gelegen doelen. Het XIV moest Petsamo nemen en Noord Lapland bezetten, het IX Leger moest oprukken naar de Noordkust van

Afb. 1

de Botnische Golf om Finland in tweeën te snijden. Slechts het VIII Leger moest Noord om het Ladoga meer naar het hart van Finland oprukken, terwijl het VII leger de Mannerheimlinie op de Karelische Landengte moest breken. Al deze legers opereerden dus zelfstandig, strategisch geheel gescheiden van elkaar.

Wat kon Finland doen?

Tegen deze geweldige massa's kon Finland 12 organieke Divisies stellen, alsmede nog ongeveer 100.000 vrijwilligers, die echter slechts ten dele bewapend waren met geweren. Tanks hadden de Finnen vrijwel niet. De Finse luchtmacht omvatte slechts 300 vliegtuigen. Maar zowel op de grond als in de lucht beten de Finnen op geweldige wijze van zich af. In de luchtstrijd verloren de Finnen 40, tegen de Russen niet minder dan 687 toestellen. De Finnen konden die geweldige krachtsinspanning leveren, omdat zij — zoals hun aanvoerder, de grijze Maarschalk Mannerheim zo treffend zei — vochten voor hun huis, hun geloof en hun Vaderland.

Mannerheim besefte, dat hij tegenover de Russische massa's niet de gewone tactiek der grote eenheden kon stellen. Hij moest het zoeken in een zeer beweeglijk optreden van zijn troepen. Daarom ging hij over tot het vormen van kleinere verbanden, die voortdurend rondom de Russische massa's zwierven, hen geen ogenblik van rust gunden, de verbindingen afsneden, in de colonnes doordrongen en verwarring stichtten om daarna met wat grotere eenheden de totale vernietiging van de geschokte tegenpartij tot stand te brengen.

De strijdwil der Finnen — die hier voor het hoogste goed „de Vrijheid" streden — en de hun aangeboren zin tot zelfstandig optreden vormden de basis voor de machtige prestatie, die een klein volk tegen een geweldige overmacht wist te leveren.

In het groot en in het klein.

Wij hebben gezien, dat in de algemene strategische opzet, de Russen met verdeelde strijdkrachten over het gehele front tot de aanval overgingen, ook het IX Leger.

In plaats van met vereende krachten langs de kortste weg naar de Botnische Golf op te rukken, werden drie zelfstandige strijdkrachten gevormd, die via Sala, Suomussalmi en Kuamo moesten oprukken naar de Botnische Golf tussen Tornea en Oula (Uleaborg), om zodoende Finland in tweeën te snijden en tevens de verbinding met Zweden onmogelijk te maken.

De Finnen maakten van deze splitsing van krachten een meesterlijk gebruik. In de slagen bij Sala, Kuamo en in het bijzonder bij Suomussalmi brachten zij de Russen zeer zware nederlagen toe. Daar vernietigde de zeer zwakke 9e Finse Divisie de 163e Ukraïnse Divisie en werd de elite 44e Moskou Divisie — die ter ontzet van de ingesloten 163e Divisie oprukte — niet alleen met bebloede koppen teruggeslagen, maar daarna ook volledig vernietigd.

Tegenover de 36.000 Russen in de sector Suomussalmi konden de Finnen tenslotte slechts 11.000 man stellen. In den beginne waren zij maar net 4500 man sterk! De vuurkracht der Russen was in alle opzichten groter dan die der Finnen. Tanks hadden de Finnen helemaal niet. De Finse artillerie zonk vrijwel in het niet bij de Russische. Maar in één ding waren de Finnen de Russen verre de baas. En dat was de b e w e e g l ij k h e i d van hun troepen. Alle Finse soldaten waren ervaren skiërs. Hun zware infanteriewapens werden op sleden vervoerd, die door mannen op ski's werden getrokken. Hun artillerie, en keukenwagens stonden eveneens op sleden, getrokken door paarden. Al het motormateriaal was

in handen van de Divisie Commandant, die daardoor in staat was, om zijn reserve of andere onderdelen van zijn Divisie snel over grote afstanden te vervoeren.

De Russische strijdgroep, die van Uhtva naar Suomussalmi oprukte, had slechts één weg ter beschikking. De 163e en 44e Russische Divisie marcheerden dan ook achter elkaar op, de 163e voor op. Deze Divisie vond slechts één bataljon Finnen tegenover zich. Maar het bataljon slaagde er in door zeer agressief optreden, de Russische opmars zeer sterk te vertragen. Over een afstand van nog geen 40 km. deden de Russen een hele week! En dat niet alleen, want toen de Russen Suomussalmi hadden genomen en van daar uit — de grote weg willende volgen — Zuid om het Kianta-meer heen wilden trekken, toen slaagde het Finse bataljon er in om de verdere Russische opmars daar volkomen tot staan te brengen.

De Russische pogingen om Finse weerstand te breken werden alle bloedig afgestraft.

Tot nu toe was het initiatief — ook al ging het niet vlot — nog steeds bij de Russen geweest. De Finnen werden teruggedreven en de 163e Divisie ging voortwaarts in de richting waarin men dat wilde. Nu week de Russische Divisie Commandant echter van die richting af. Hij liet de Finnen de Finnen en boog af naar het Noorden, om te trachten over het Kianta meer en Noord van een uitloper daarvan, de Finse weerstand te ontgaan, waarbij een deel de Divisie defensief tegen de Finnen achterbleef. Het vernietigen van de tegenpartij stond hier dus niet meer op de voorgrond. De Russen gaven hier dus aan de Finnen toe. De Finnen dwongen de Russen om van richting te veranderen. Dat betekende niet slechts tijdverlies, maar in feite ook verlies van het initiatief.

Want wat gebeurde er ondertussen?

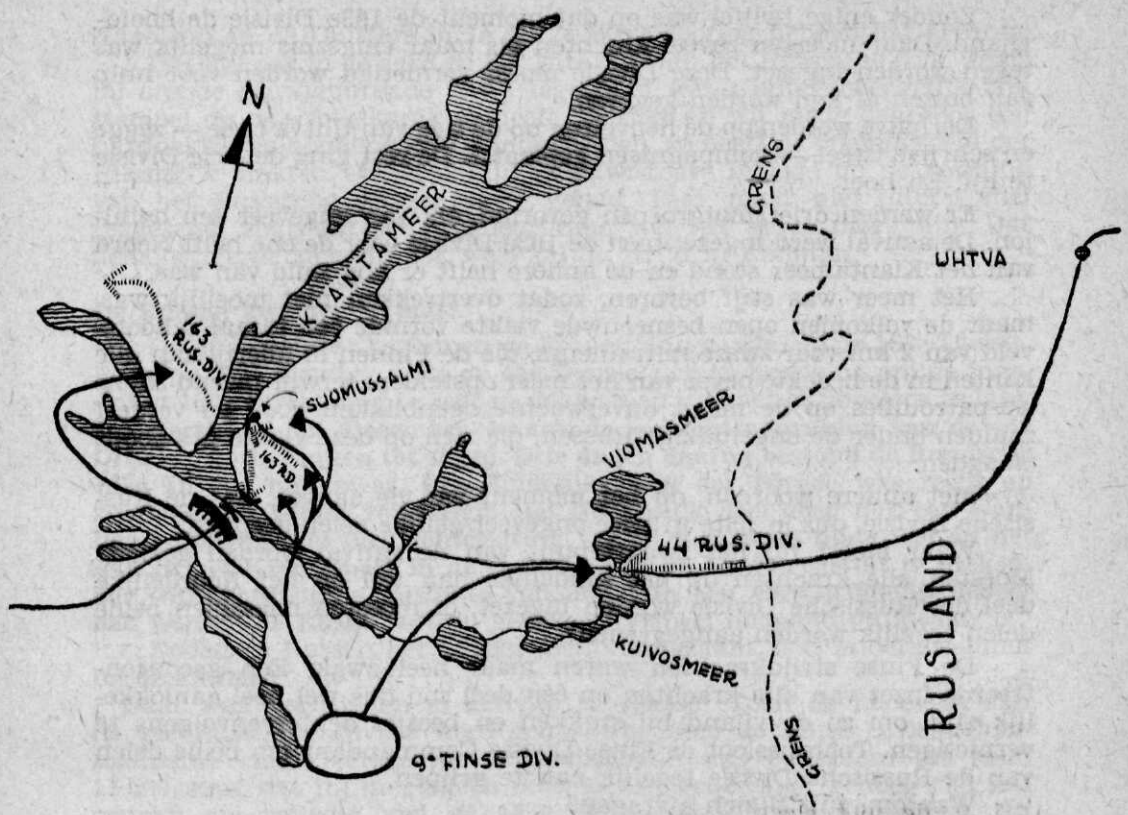
Gedekt door de standhoudende Finnen Zuid van Suomussalmi rukte met grote snelheid een deel van de 9e Finse Divisie op ter sterkte van 4500 man. (Zie afb. 2).

De strijdgroep kon nu ongehinderd het strijdtoneel naderen en dat nog wel met de grootste snelheid. Dat zou lang zo gemakkelijk niet zijn geweest, als de Russen de Finnen Zuid van Suomussalmi hadden blijven aanvallen of pogingen hadden gedaan om die Finse weerstand te omvatten en op te ruimen. Dan had de 9e Finse Divisie zich er wel voor gewacht op te treden zoals zij nu heeft gedaan.

De Finse Divisie Commandant wist, dat hij te zwak was, om de Russische 163e Divisie in front tegen te houden. Bovendien zou hij op die manier ook geen kans krijgen om die tegenstander te vernietigen.

Het plan, dat hij ontwikkelde, was heel eenvoudig, zoals vrijwel alle grote plannen altijd eenvoudig van opzet zijn. Dat is juist het grote ervan. Velen zien bij het ontwerpen van plannen niet waar het om gaat. „De quoi s'agit il" zei de grote maarschalk Foch; „look only on the thing that really matters", zei 25 jaar na hem niemand minder dan Montgomery.

Het plan van de Finse commandant — ontdaan van alle franje — kwam hier op neer.

Afb. 2

a. de verbindingen van de vijand worden afgesneden;
b. door aanvallen in de rug en op de flanken wordt de vijand vernietigd.

De uitvoering.

Hoe voerde de Finse Divisie Commandant nu dat plan uit?

De verbinding afsnijden was vrij eenvoudig. Men behoefde slechts „ergens" op de weg van Uhtva en Suomussalmi te gaan zitten en dan was de zaak bekeken. Inderdaad. Maar zo eenvoudig was dat toch ook niet want de Finnen wisten dat achter de 163e Divisie nog een Russische Divisie zou opmarcheren. Hoewel deze er nog niet was, althans nog niet was gesignaleerd, kon die eenheid toch komen, zoals ook inderdaad de 44e Divisie op dit operatietoneel verscheen.

Hoe moest nu de Finse Divisie Commandant zijn krachten inzetten voor de dubbele taak van het afsnijden- en afgesneden houden — der verbindingen en het aanvallen van de 163e Sovjet Divisie?

Zuid Oost van Suomussalmi, op een afstand van 15 km, bevond zich een heuvelrug, die loodrecht op de weg Uhtva—Suomussalmi stond. Deze heuvelrug wilden de Finnen bezetten om daar eventueel nieuwe Russische troepen te kunnen opvangen. De vraag was: hoeveel troepen daar moesten postvatten.

Zonder enige twijfel was op dat moment de 163e Divisie de hoofdvijand. Daar moesten zoveel krachten als maar enigszins mogelijk was tegen worden ingezet. Deze Divisie moest vernietigd worden vóór hulp van buiten af kon worden gegeven.

Derhalve werden op de heuvelrug op de weg van Uhtva twee — zegge en schrijve twee! — compagnieën geplaatst. De rest ging de 163e Divisie te lijf. En hoe!

Er werden drie stootgroepen gevormd, elk van ongeveer een bataljon. De aanval werd ingezet toen de 163e Divisie voor de ene helft Noord van het Kiantameer stond en de andere helft er nog Zuid van was.

Het meer was stijf bevoren, zodat overtrekken niet moeilijk was, maar de volkomen open besneeuwde vlakte vormde een ideaal schootsveld van 2 km voor zware mitrailleurs, die de Finnen in allerijl aan alle kanten in de bedekte oever van het meer opstelden, terwijl razend snelle ski-patrouilles op de meest onverwachte ogenblikken dood en verderf zaaiden onder de ongelukkige Russen, die zich op deze vlakte des doods waagden.

Met andere woorden, op het moment van de aanval, was de Russische Divisie, dus in feite in twee ongeveer gelijke delen gesplitst.

Waar moest nu het zwaartepunt van de aanval worden gelegd? Moesten alle krachten op het Zuidelijke dan wel op het Noordelijke deel der Russische Divisie worden ingezet, of moesten misschien beide delen tegelijk worden aangegrepen?

De Finse strijdkrachten waren maar heel zwak. Een geconcentreerde inzet van alle krachten op één deel zou dus wel heel aanlokkelijk zijn, om zo de vijand bij stukken en beetjes achtereenvolgens te vernietigen. Toch besloot de Finse Divisie Commandant om beide delen van de Russische Divisie tegelijk aan te grijpen.

Waarom, zult U zich afvragen?

De reden hiervoor was, dat beide delen weliswaar gescheiden waren, maar beslist n i e t strategisch gescheiden, zodat hulpverlening aan elkaar beslist niet uitgesloten was. Zou men een der Russische delen volkomen vrijheid van handelen laten, dan moest men voortdurend rekening houden met mogelijke ingrepen van het andere deel. En dat zouden natuurlijk altijd heel onaangename ingrepen zijn. Daar moest men rekening mee houden, o.m. door het speciaal voor het opvangen van dergelijke ingrepen bestemde reserves. Maar dan was men net de bekende slag achter, dan gaf men een deel van het moeizaam verworven initiatief prijs.

Voorkomen is beter dan genezen! Ook in de strategie en in de tactiek. Daarom besloot de Finse Divisie Commandant beide delen der Russische Divisie tegelijk aan te grijpen, met het zwaartepunt op het zuidelijke deel, dat toch altijd nog het dichtste bij de Russische grens stond en dus het eerste in aanmerking kwam voor ontzetpogingen van Russische zijde.

In de nacht van 10 op 11 December begon de Finse aanval (zie afb. 2).

Van alle kanten ondersteunden ski-patrouilles de drie hoofdaanvallen. Maar hoewel de Russen zware verliezen leden, hielden zij toch dapper stand. Het is inderdaad een kenmerkende Russische eigenschap, dat de Russen de verdediging altijd zeer taai hebben gevoerd. Karel XII,

Napoleon en de Duitsers in 1e en 2e Wereldoorlog hebben dat ervaren.

Dat ligt ook in de aard én het karakter van het Russische volk. Zoals bij ons de eeuwigdurende strijd tegen het water ontegenzeggelijk zijn stempel op ons volkskarakter heeft gedrukt en wij mede daardoor een hardnekkig volhoudend volk zijn geworden, zo heeft de oneindigheid der Russische vlakten eveneens zijn onbetwistbare invloed op de vorming van het Russische volkskarakter gehad. Taai, maar niet uiterst snel reagerend, zoals bij een dijkdoorbraak wel het geval moet zijn. Dat demonstreerde zich nu ook weer bij de strijd in Finland.

De Russen kwamen te laat!

Op 10 December begonnen de Finnen hun aanval op de 163e Divisie. Eerst op 22 December zette de 44e Divisie zich in beweging om de ingesloten 163e Divisie nog te redden. Maar toen was het al hopeloos te laat.

Eerst op 25 December kwam de gevechtsaanraking van de 44e Divisie met de Finnen tot stand. Drie dagen daarna bestond de Russische 163e Divisie niet meer. Het Zuidelijke deel der Divisie was reeds op 24 December totaal vernietigd. Het Noordelijk deel deed nog een wanhopige poging om met achterlating van al het zware materieel op het ijs van het Kiantameer in de richting van de 44e Divisie uit te breken. Die wanhoopspoging mislukte volkomen. In een verschrikkelijk bloedbad werden de Russen uiteen geslagen. Vrijwel niemand ontkwam.

Deden de Russen het onbegrijpelijk langzaam, heel anders was het bij de Finnen.

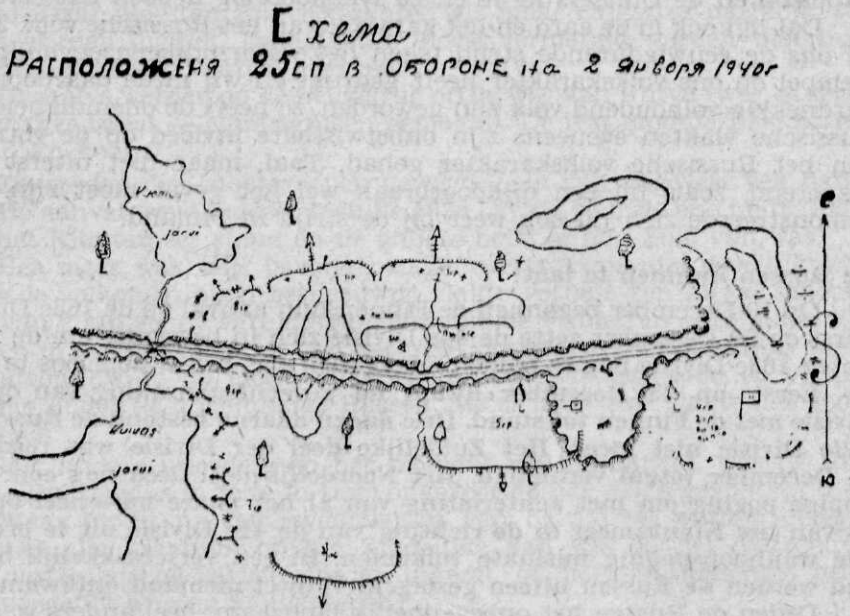
Dáár was het een en al activité et vitesse! Toen de nadering van de 44e Russische Divisie werd gemeld, begreep de Finse Divisie Commandant, wiens sterkte nu langzamerhand was opgevoerd tot ruim 11.000 man, dat hij met alleen defensief optreden niet genoeg tijd zou winnen om volledig met de 163e Divisie te kunnen afrekenen. Hij gelastte dan ook, dat door intensieve flankaanvallen de opmars der Russen zoveel mogelijk moest worden vertraagd. En dat gelukte, zoals wij gezien hebben, volkomen. Eerst op 25 December stonden de Russische voorhoeden tegenover de heuvelrug, waarin oorspronkelijk de twee Finse compagnieën hun stellingen hadden betrokken, om de rug te dekken van de Finse troepen, die met de 163e Russische Divisie afrekenden.

Die twee compagnieën waren ondertussen versterkt. Hun opstelling was uitstekend gekozen. Zij zaten in de heuvels, die hun een goed overzicht over het voorterrein verschaften. Vóór de heuvelrug liep een diep ingesneden beek, die de verbinding vormde tussen twee meren. Deze beek vormde een zeer goede tankhindernis, terwijl de bevroren meren op de flank van de heuvelrug een uitstekend schootsveld vormden, waardoor omvatting uiterst moeilijk werd, temeer, daar het zwaar beboste zijterrein krioelde van Finse ski-patrouilles.

De Russische aanvallen op de Finse heuvelstelling mislukten alle met het gevolg, dat de gehele 44e Divisie zich ter verdediging ging inrichten (zie afb. 3). En hiermee speelden de Russen dus wel op een ongelooflijke manier in de kaart der Finnen.

Een hele Russische Divisie bleef werkloos, terwijl op nog geen 20 km afstand een andere Russische Divisie werd vernietigd!

Dit roept bij ons herinneringen op aan de strijd in Oost-Pruisen in

Afb. 3 Copie van een originele Russische schets, door de Finnen buitgemaakt na de vernietiging van de 44° Russische Divisie. De schets toont de opstelling van het 25° Garde Regiment, dat de voorhoede der Divisie vormde. De commandopost bevindt zich rechts. De beide Finse compagnieën, die alle aanvallen afsloegen, staan niet op de schets. Zij stonden West van de beek tussen het Kuivos- en Viomasmeer (links op de schets). De volkomen defensieve opstelling van de Russen komt hier wel zeer goed tot uiting.

Augustus 1914, toen Hindenburg eerst het leger van Samsonof in de slag bij Tannenberg kon vernietigen, zonder dat het leger van Rennenkampf iets deed ter ontzet van Samsonof en aan de slag bij Kiew in September 1941, toen het leger van Boedjenny in de pan werd gehakt, zonder dat Timosjenko een behoorlijke poging deed om dat leger te redden.

Taai in de verdediging, want èn bij Tannenberg, Suomussalmi en Kiew verdedigden de ingesloten Russen zich zeer dapper, maar niet bliksemsnel reageren, wat in een oorlog met al zijn onverwachte wendingen nu eenmaal noodzakelijk is.

Geen moment lieten de Finnen de Russen meer los. Steeds nauwer werd de omsingeling. De Russen deden geen poging om het intiatief te hernemen, noch om met een felle aanval de ring te breken en terug te trekken. Zij bleven als een blok staan. In het gewone leven betekent stilstand reeds achteruitgang, in de strategie staat dat gelijk met de volkomen nederlaag.

Zo ook hier.

Op 5 Januari gingen de Finnen tot de algemene aanval over en op 8 Januari had ook de 44e Russische Divisie opgehouden te bestaan.

De Russen verloren niet minder dan 27.000 man alleen aan doden. Een enorme buit viel in handen van de Finnen, die slechts 2700 man aan doden en gewonden verloren.

De wereld wreef zich de ogen uit.

De oorzaken.

Reeds wordt in de historie over de slag bij Suomussalmi gesproken als over „het Cannae van het Poolgebied". En te oordelen naar de resultaten is die naam volkomen juist. Zelden zijn er in de geschiedenis zovelen door zoweinigen vernietigd.

Op één van de hoofdoorzaken wezen wij reeds, nl. de fatale strategische opzet. En daarnaast het gebrek aan snelheid, niet alleen tot uiting komend in de langzame verplaatsingen, maar ook in de beslissingen, die de verschillende commandanten namen.

Bij de Finnen daarentegen één en al beweeglijkheid, zowel bij de actie op de grond, als in het onmiddellijk reageren op de gebeurtenissen en het grijpen — èn scheppen — van mogelijkheden.

Behoudens ten aanzien van de vastberadenheid, die aan beide zijden even hoog kan worden aangeslagen, stond het Finse optreden strategisch en tactisch oneindig veel hoger dan aan Russische zijde.

De Russen trokken op ter bezetting van een vreemd land, waarvan iedere Rus, die enig inzicht had, kon begrijpen, dat het kleine Finland nooit een gevaar voor het grote Rusland kon zijn. Zij vertrouwden daarbij op hun geweldige overmacht en verwachtten, dat het geheel een soort militaire wandeling zou worden.

De Finnen gevoelden zich de v r ij e mannen van een v r ij land, dat deze strijd beslist n i e t h a d g e w i l d. Dat gevoel gaf hun een oneindige bezieling en daardoor bovenmenselijke krachten.

De morele krachten, die in elke strijd altijd van zulk een bijzondere betekenis zijn, speelden hier wel een bijzonder grote rol. Daarnaast bleek, dat de Russen — hoe merkwaardig het ook moge klinken — niet op het voeren van een winterveldtocht waren ingesteld. Een groot deel der Russische troepen droeg nog gewoon zomerschoeisel. In de vrachtauto's, die werden buitgemaakt, werden vele honderden ski's gevonden, maar personeel, dat ze kon gebruiken was er niet!

Daardoor waren de Russen in het besneeuwde landschap volkomen aan de wegen gebonden. Tegenover de zeer beweeglijke, uiterst snelle Finnen waren zij wel zeer in het nadeel. De oude spreuk van Napoleon „activite et vitesse" is nog steeds voor de volle honderd procent waar. Een snel verplaatsbare eenheid met aanvoerders die d u r v e n en het begrip snelheid weten uit te buiten is tientallen malen sterker, dan de zelfde groep die niet snel verplaatsbaar is en die niet geleid wordt door mannen, die de begrippen tijd, ruimte en verrassing niet in hun woordenboek hebben staan.

Wij kunnen tegenwoordig niet met genoeg nadruk wijzen op het enorme belang van een zo groot mogelijke motorisatie en mechanisatie op de grond en een zo sterk mogelijke luchtmacht daar boven.

Motoren op de grond, motoren in de lucht, dat is de overwinning!

De uitspraak, waarde lezers, waarmede schrijver dezes het volledig eens is, is van niemand minder dan van de Maarschalk Sjoekof, waaruit blijkt, dat de lessen uit de Finse oorlog door de Russen ter harte zijn genomen en ook daar het begrip van de enorme betekenis van snelheid nu volledig aanwezig is.

Hoofdvoorwaarde blijft echter, dat men de middelen die men heeft niet alleen w é é t te gebruiken, maar bovenal ook d ú r f t gebruiken, om er uit te halen wat er in zit. Dat is het grote geheim.

Dat doet per slot van rekening d e m e n s. De snel reagerende, van zijn grote verantwoordelijkheid bewust zijnde mens, die de drie grote eigenschappen „Moed, beleid en trouw" in zich heeft, zal slagen, want hij is het, die van het moderne materieel het ouderwetse heldenzwaard maakt. En dat is van beslissende betekenis!

Bronnen:
Military Review.
Tijdschrift voor Militaire documentatie.
The Red Army moves, Davids.
Mannerheim.
Roads of Strategy, Phillips.
The war on maps, Brown.
Great Soldiers of the second world war, De Weerd.
Der Totale Krieg, Mars.
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, officieel verslag van de cursus krijgsgeschiedenis van de Belgische Hogere Krijgsschool.
Das grosse Weltgeschehen 1938—1946, Moos.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Infanteriewapens in Korea.

Hoewel de strijdkrachten in Korea ontegenzeggelijk ervaringen hebben opgedaan moet in het oog worden gehouden, dat de sterkte van de vijand lag in mankracht, meer dan in moderne bewapening. Eigen ervaringen kunnen dan ook slechts betrekkelijk worden genoemd. In het begin konden wij tegenover de T34 een van de belangrijkste wapens aan communistische zijde, slechts de lichte tank en de, bij de Japanse bezettingstroepen ingedeelde, 2.36-inch bazooka stellen. Beide waren niet tegen hun taak opgewassen. De later ingevoerde 3.5-inch bazooka is dat wel, al moet worden erkend, dat de Franse 73-mm vermoedelijk beter is.

Ons geweer M1 kan in sommige opzichten niet met dat der Russen wedijveren. Het is halfautomatisch, terwijl dat van de vijand volautomatisch, korter, lichter is, en effectiever tegen een aanval op een afstand van 50 m. Onze waarnemer, Generaal Barr ontkent dit ook niet, doch is van mening, dat hij wel een ander wapen zou willen hebben als hij er maar zeker van was, dat dit steeds op een afstand van 50 m zou moeten worden gebruikt. Op andere afstanden staat het volgens hem niet bij dat van de vijand ten achter. Wij hebben wel een nieuw geweer in beproeving, lichter dan de M1, met lichtere munitie en met een veel groter vuursnelheid. Het is echter te betwijfelen, of dit laatste in handen van een zorgeloos soldaat wel een voordeel is. Het zou kunnen leiden tot een onevenredig munitieverbruik tegen onbelangrijke doelen. Voorlopig mogen de voordelen van de M1 niet over het hoofd worden gezien. Het geweer is duurzaam en betrouwbaar, zelfs onder ongunstige omstandigheden. Het is gemakkelijk te repareren en op een afstand van duizend yards wordt de Springfield door geen ander geweer in zuiverheid overtroffen.

De karabijn, de M3 en de tommy gun (Thompson light machine gun) doen het goed in Korea. Het pistool wordt steeds onbelangrijker. Ook de automatische wapens hebben voldaan in hun gewone wijze van toepassing. Op één punt zijn zij tekort geschoten. Zij zijn niet opgewassen tegen massa-infiltratie bij nacht. De munitie doodt, niet het wapen, en het zal overweging verdienen terug te grijpen naar een klein-kaliber kartets. Ordonance beproeft thans de mogelijkheden van de kartets van de 37-mm lichte vuurmond.

Een nieuw kaliber mitrailleur, .60 in plaats van .50, was al in overweging en beproeving aan het eind van de vorige oorlog. Men heeft intussen belangrijke verbeteringen aangebracht, die zeer veel-